

²³Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai. ²⁴És íme, nagy vihar támadt a tengeren, úgyhogy a hajót elborították a hullámok. Ő pedig aludt. ²⁵Tanítványai odamentek hozzá, felébresztették, és ezt mondták: „Uram, ments meg minket, elveszünk!” ²⁶De ő így szólt hozzájuk: „Mit féltek, ti kicsinyhitűek?” Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett. ²⁷Az emberek pedig elcsodálkoztak, és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”

Kedves Testvéreim!

Mai alapigénk egy jól ismert történet, a gyerekek egyik kedvence, a tenger lecsendesítése. Az igehirdetésre készülve eszembe jutott a decemberi vetítés, amikor képeket láthattunk a Genezáreti-tóról, ahol ez az esemény zajlott. Mert ugye azt talán mondani sem kell, hogy itt nem a tengert csendesíti le Jézus, hanem egy kisebb tavat, amit tengerként emlegettek a Galileában élők, ahogy mi is szoktunk a Balatonra a magyar tengerként hivatkozni.

Jézus ott áll ennek a tónak a partján. Az előzményekben arról olvashatunk Máté feljegyzése alapján, hogy miután a hegyi beszédet követően lejött a hegyről rögtön gyógyításba kezd. A múlt heti igék, a leprás meggyógyítása és a százados szolgájának távgyógyítása állnak itt, majd közvetlenül utána Péter anyósának meggyógyítása. A nap pedig azzal zárult, ezt írja Máté: *Amikor este lett, sok megszállottat vittek hozzá, ő pedig szóval űzte ki a tisztátalan lelkeket, és minden beteget meggyógyított.* A sűrű nap végén, amikor Jézus meglátta maga körül a sokaságot, úgy rendelkezett, hogy keljenek át a túlsó partra. Jézus elfáradt. A tanítás, majd a gyógyítások után egy kis nyugalomra vágyott. Ehhez pedig kapóra jött a tanítványok hajója. Hiszen oda már csak nem tódul utána a tömeg. Ott, a vízen pihenhet, aludhat.

²³Amikor beszállt a hajóba, követték őt a tanítványai – olvassuk alapigénk első mondatában. És ezzel el is érkeztünk mai első pontunkhoz, aminek ezt a címet is adhatnánk: Jézussal a túlsó part felé. Mert be kell szállnunk nekünk is abba a hajóba, ahhoz, hogy elérjük a túlsó partot. Mert hallgatjuk Jézus tanítását. Itt vagyunk a templomban, még talán bibliaórán, vagy egyéb gyülekezeti alkalmon is részt veszünk. Olvassuk az igét, napról napra. De ez csak az elmélet. Ami itt történik, az a gyakorlatban is kamatoztatni kell. Hogyan hat mindez az életemre. Ahogyan Jézus lejön a hegyről, úgy kell nekünk is a templomból kilépve, a napi bibliaolvasás mellől felállva odafordulni azokhoz, akik várják – ahogy Pál fogalmaz: az Isten fiainak megjelenését. Ez a gyakorlat, de ez a gyakorlat nem megy, ha nincsen meg a követés. Nem egyszerűen a tanítás követése, hanem Jézus követése. Mit jelent ez? Mai alapigénk szerint azt, hogy a biztos talajt elhagyva egy ingatag hajóra lépek. Vállalom a bizonytalant, mert tudom, hogy Jézus ott van a hajóban, és nem csak ott van, hanem engem hív és vár, méghozzá azért, hogy elvigyen a túlsó partra. A keresztyén hit lényege, bármennyire csábító is, nem az, hogy egy jó alapokon álló erkölcsant adjunk át a gyerekeinknek. Ez is hozzá tartozik, de a lényeg nem ez, a lényeg, hogy Isten szeretne bennünket az örök életre vezetni. Jézus feltámadásával pedig megmutatta, hogy van út, Jézus az út, az igazság és az élet senki sem mehet az Atyához, csakis őáltala. Pál ehhez hozzáteszi: *Ha csak ebben az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk.* Testvérem, hiszed-e azt, hogy ott a másik part, az örök élet? Szerdán a világvallásokról beszélgettünk, és arról is szó esett, hogy a vallások mindegyike hisz, valamiféle üdvösségben, bár nem biztos, hogy így nevezi. De a keresztyénséget kivéve, mindegyik vallás azt tanítja, hogy ezt az állapotot önerővel elérheti az ember. A vallások többsége azt tanítja Jézusról, hogy ő egy nagy tanító volt, akinek a tanítása segít eljutni ebbe az állapotba. Még idézik is őt a buddhizmustól a hinduizmuson át az iszlámban. A gond, csak az, hogy nem a tanításban kell keresni a megoldást, és erre Jézus a kereszthalálával és feltámadásával mutatott rá, amelyeket mindegyik vallás tagad és elutasít. Így azt is, hogy ő az út, az egyetlen út az Atyához. És valóban, ha a partról szemléljük a dolgot, ha nem merjük rábízni magunkat, és nem merjük elhagyni a biztos talajt, akkor soha nem is jutunk tovább. Be kell szállnunk abba a hajóba.

Apósoméknak van egy vitorlásuk a Balatonon. Nyaralásunk alatt átjöttek vele Keszthelyről Lellére, ami kb 25 km-et távolság, reggel indultak és mivel eléggé szélcsendes idő volt, így csak délutánra értek át. Mindenesetre a két nagyobb gyerek kapott egy-egy mentőmellényt, és kimentünk egyet vitorlázni, Dani a papa mellett ülve vezette a vitorlást, a nap szépen sütött, szél továbbra sem volt, de így legalább gyerekbarát hajókázás volt az óra, amit kint töltöttünk. A kikötőbe visszaérkezve még egy pancsolás, és indultunk vissza a szállásunkra vacsorázni. Apósoméék – a késői érkezés miatt úgy döntöttek, hogy nem indulnak vissza, hanem a hajón alszanak, és majd másnap szelik át a „tengert”. Jól döntöttek. Úgy fél óra múlva – ahogyan az a Balatonon lenni szokott megérkezett a vihar. Nem is kicsi, óriási hullámok, szél, villámlás... minden ami kell. Apósoméék, akik azért hozzá vannak szokva a hajón alváshoz, telefonáltak, hogy nagyon rossz a helyzet, tudunk-e nekik valami szállást keríteni éjszakára. A viszonylag védett kikötőben, annyira dobálta a

hajókat a víz, hogy elszakadt az egyik kötél. Másnap, mikor visszavittem őket a kikötőbe, csapzott hajósok szálltak ki a hajóikból és mesélték, hogy egész éjjel nem aludtak, nagyon durva volt a vihar.

Amikor Jézus és a tanítványai hajóba szálltak Kapernaumban, egy szűk 20 km-es hajóút állt előttük. A kis taven keresztül át, a gadaraiak földje felé. A tanítványok közül 4-en biztosan halászok voltak, akik hozzá voltak szokva a tóhoz, ismerték azt, gyakran éjszaka halásztak, és bizonyára többször kerültek viharba, hiszen a galileai tengerre éppen olyan gyorsan tud lecsapni a vihar, mint a magyar tengerre, a két tó hasonló adottságokkal bír.

Mai alapigénk első felében a hajóba szállásról volt szó.

A második pontunk a vihar. A címe: Jézussal a viharban.

Jézus az egész nap terhétől elfáradva elalszik a lágyan ringatózó hajóban. Ott vannak a tanítványok, akik a hajózás szakértői. És ezek a szakértők, most egy megoldhatatlan helyzettel szembesülnek. A vihar, amely valószínűleg váratlanul tör rá az éjszakai tóra, veszélyezteti az életüket. Gondolom mindent megtettek, megfeszítették a köteleket, merítették ki a hajóból a vizet, eveztek, egyensúlyoztak. Végso kétségbeesésükben pedig Jézust is felkeltik. „*Uram, ments meg minket, elveszünk!*”

A végső elkeseredett segélykiáltás. Nem igazán tudom eldönteni, hogy mit vártak a tanítványok. Az biztos, hogy nem a tenger lecsendesítését, mert azon igencsak elcsodálkoznak. Hogyan kell érteni a segélykiáltásukat? Érdekes, hogy Márknál és Lukácsnál is kicsit más ez a kiáltás: „Mester, Mester, elveszünk!” – írja Lukács, „Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?”. Máté mintha már túllátna azon, hogy a tanítványok csak emberi segítséget kérnek Jézustól.

Uram, ment meg miket, elveszünk! A hajózásban vezették be 1906-ban az sos jelzést. És bár a kitalálók nem a Save Our Souls angol mondatot rövidítették, mégis hozzákapcsolódott, és így ismerjük ma már: mentsétek meg a lelkeinket.

A tanítványok kérése Máténál, a hívő ember kérése, aki nem egyszerűen a földi életben való megmenekülését kéri, hanem a lelkének a megmentését, hiszen tudja, hogy „úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” A tanítványok a viharban Jézushoz kiáltanak. Vajon mi kiálltunk-e hozzá. És ha kiálltunk mit kérünk? A zoltárokból olvassuk: Ha kiált hozzá, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt. (91.zs.), amit a 130. zoltárban ez követ: „A mélységből kiáltok hozzád, Uram, Uram halld meg hangomat...”

Ahogy a múlt heti igében Jézushoz kiáltott a leprás, vagy a százados, úgy most a tanítványok, és velük együtt mi is. Kiáltok-e Jézushoz. Vagy hagyom aludni őt az életben, és megpróbálom én megoldani. A saját kezembe venni a dolog irányítását. Kiragadni magamat a mélységből. Jézus alszik, ma nem látható, nincs jelen fizikálisan ebben a világban, de ha kiálltunk hozzá, ha kérjük őt, akkor nagyon is kézzelfogható lesz az ő segítsége. Azok az imameghallgatások, amelyekben nekem is részem volt már, amiről az ökumenikus imahéten is hallhattunk. Hogy betegek gyógyultak meg, hogy Isten tagadók jutottak hitre, hogy egyes helyzetekben erőt kapunk... Megment minket az Úr, mert szeret. Csak azt felejtjük el sokszor, hogy amikor arról beszél: nem akarom a bűnös ember halálát, hanem, hogy megtérjen és éljen, akkor nem a földi halálról és életről, hanem az örök kárhozatról és örök életről beszél az Úr. Jézus ezért jött el ebbe a világba, hogy megmentsen. „*Mit féltetek, ti kicsinyhitűek?*”

Igénk harmadik része: *Majd felkelt, ráparancsolt a szelekre és a tengerre, és nagy csend lett.* ²⁷*Az emberek pedig elcsodálóztak, és ezt mondták: „Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki?”*

Itt derül ki, a hullámzó tengeren, az ingadozó talajjal a lábunk alatt, ha kiálltunk hozzá, hogy Jézus nem csupán egy nagy tanító, nem is csak egy gyógyító, hanem sokkal több annál. Nem egyszerűen lecsendesíti a tengert valami varázslattal, hanem ráparancsol. Márk még azt is leírja mint mondott: „Hallgass el, némulj meg.” Az ókor, de még a középkor embere is nagyon félt a vihartól, a természet erői ma is megálljt parancsolnak az embernek, még a legfejlettebb technikának is. Luther a középkorban annyira berezelt a villámlások között, hogy megfogadta, ha megmenekül szerzetes lesz. A gyerekeim a viharban összehúzódnak, odabújnak, menedékre vágnak. Mi csak emberi menedéket tudunk adni. Apósoméknak a viharban sikerült egy szállást adni. Jézus parancsot ad a viharak: Ki ez? – kérdezik a tanítványok. Ki ez, hogy a szelek is, a tenger is engedelmeskednek neki? És a kérdésben ott van a válasz is. Mert csak az tud uralkodni a természeti erőkön, aki maga alkotta őket. Aki nem alszik, aki nem pihen, bár mi sokszor szeretjük azt gondolni, mert nem értjük a terveit. A mű forog, az alkotó pihen. Nem, Madách és kora is tévedett, nem pihen, ahogyan a 121. zoltárban olvassuk: ⁴*Bizony nem szunnyad, nem alszik Izrael őrizője!* Az ember Jézus aludt ott a hajóban, de az Isten, aki ott ült abban a hajóban és ott ül a mi életünk hajójában is, nem alszik.

Jézus ma téged hív, szállj ma be a hajóba, ami a túlsó partra visz, és én veled leszek, nem hagylak el, akármilyen mélységek borítanak, ha a hullámok átcsapnak a fejed felett, én ott vagyok veled, és megmentelek. Kiáltás hozzám, én meghallgatom. Kiáltunk hozzá együtt, és boruljunk le előtte, tudva azt, hogy ki ő. Ő az üdvösségre, a túlsó partra vezető egyetlen út.